

**Cake and Lemon Eaters
Viktor Pivovarov & Ged Quinn**

**7. 2. – 20. 4. 2014
Galerie Rudolfinum / malá galerie**

TISKOVÁ ZPRÁVA

Kurátor výstavy: Petr Nedoma

Dějiny umění, především dějinami malby, se od nepaměti táhne zásadní otázka vztahu předlohy a obrazu, posléze obrazu a jeho dobové interpretace a konečně problém zduchovnění až kanonizace zobrazení v toku času. Každá doba si znovu vytváří svůj vztah k minulosti v rozpětí od naprostého odmítnutí přes reinterpretaci až po sofistikovanou intelektuální hru s jejím odkazem.

Ruský malíř Viktor Pivovarov (1937) a britský malíř Ged Quinn (1963) se ve výstavě *Cake and Lemon Eaters* (Jedlíci dortíků a citronů) představují společně sevřeným souborem významné části jejich díla s důrazem na zátiší a žánrový obraz. Tematicky je spojuje hluboký vztah k dějinám evropské malby. Oba směřují od starých jistot kanonizovaných významů k dnešní plovoucí mozaice posunutých vyprávění s nejistou interpretací rozprostřenou v nestrukturované ploše. Je to dialog se zděděnou historií evropské malby a literatury s kořeny v narativní tradici měšťanského zátiší, portrétů, krajin a figurálních kompozic postavené do kontrastu s metaforickou hrou s různými vrstvami motivů, symbolů a manipulovaných kontextů současnosti. Klíč k pochopení je často zastřený na způsob starobylých hádanek. Díla obou umělců svou kryptickou nejasností vyvolávají nutkavou touhu a potřebu se pustit do intelektuálního dobrodružství odkrývání vrstev událostí a faktů, které tvoří nám všem společný kulturní a historický základ, do něhož jsme se narodili a v němž neodmyslitelně existujeme.

Pivovarov i Quinn nepřistupují k dějinám malby s topornou úctou, ale spíše jako k zásobárně motivů, ke zdroji jazyka, jenž si podržel své významy srozumitelné i pro dnešního člověka. Původní matici historické malby zachovávají s nepředstíranou důkladností, s jasně pojmenovanou a rozeznatelnou snahou připoutat pozornost k matečné vrstvě, k minulosti, ke vzdálenému echu tehdejších příběhů, významů a konotací. Neurčitě vykonturovaná směs minulosti a současnosti s konceptuálně vykonstruovanou pointou dává zahlédnout mnohé z historie, co teprve ve spojení s prvky souvisejícími s dneškem dává smysl, co přerůstá v nové sdělení, ovšem s odlišným významem. Oba pracují s pamětí, kulturní stopou, obecně sdíleným konstruktem společné historie evropského člověka. Svými zásahy do původního zdroje, distanční hrou s různými vrstvami motivů nejrůznějšího původu, kdy kombinují mnohdy obskurní historky dneška s vážnou monumentalitou zásadních děl minulosti, vytvářejí emocionální, ale i intelektuální napětí nutící diváka si znovu a znovu mentálně obnovovat pokladnici evropského uměleckého a intelektuálního dědictví. Můžeme také mluvit o reinterpretaci vizí historické malby v kontrastu se současnými narativy, o zkoumání idejí plujících časem.

Z hlediska obecné historie umění mají oba umělci široký záběr. Vybírají si své vlastní důrazy od zaujetí filigránským detailem, nepodstatným okrajovým jevem, až po zásadní, strukturálně nosná klíčová díla. Pohyb mezi naznačenými póly je na jedné straně výrazem svobody intelektuální práce s tímto materiálem, na straně druhé je určité těkání mezi vysokým a nízkým výrazem tvořivého hledání, prostředkem k uvolnění intenzity nového sdělení. Harmonie i disonance jsou společné pro konečnou orchestraci díla, jež pak ale vyžaduje značnou zručnost, dovednost a znalost při čtení. Ač oba umělci

vycházejí z historického repertoáru evropské malby posledních přinejmenším pěti až šesti století, podstatná sdělení se týkají dneška. Jsou určena divákovi, který už prošel dlouhou cestou vývoje, a mnohé mu utkvělo v paměti. V díle obou umělců jde o transfer významotvorných motivů nejen v čase, ale mnohdy i v žánru. Transpozice původně popisných postupů, nejmarkantněji v zátiších, kde převládala dovednost zobrazit co nejvěrněji materiálovou a haptickou kvalitu, v básnický prostředek, v evokační poetický prvek znamená nikoliv jen zduchovnění v čase, ale především schopnost umělce pochopit a zviditelnit rozdíl mezi materialitou povrchu a metaforou s vnitřním obsahem. Tedy o rozdíl mezi pouhým mluvením a sdělením, jež má ambici a zároveň kvality vyslovit zdánlivě stejnými slovy více a na jiné úrovni. Kreativní práce s jazykem umění, zvláště při současné snadné přístupnosti téměř celého obrazového i literárního odkazu evropské minulosti, je využitou příležitostí pokusit se přeformulovat nebo dokonce nově formulovat některé „výroky“, které v rámci tehdejšího dobového vývoje buď nezazněly vůbec, nebo byly natolik dobově podmíněné, že se jejich význam dnes již zeslabil nebo zcela vytratil. Anebo vyslovit výroky nové za použití historického jazyka postaveného do kontrastu s fakty soudobých reálií. Pivovarovovi *Děti Bohů* i *Jedlíci citronů*, podobně jako Quinnovy portréty a zátiší s ironií a patetickým odstupem nesmlouvavě manipulují fakty, ba subverzivně podrývají kanonickou auru historie, která se stále skrývá a působí ve většině z nich. Pivovarovův upachtěný Cézanne malující Maleviče, na příklad, je vytvořen se stejnou dávkou poetické ironie a humoru k velkým pravdám dějin umění jako třeba Quinnovo venkovské děvčátko z konce 18. století, kterému buď vyrostl, nebo mu někdo přimaloval krajně povědomý knírek.

Pivovarov i Quinn se nespokojují s pouhou návštěvou muzea nebo galerie. S historickou vrstvou, dalo by se říci s historickou zátěží, pracují velmi promyšleně a koncepčně, čímž ji obnovují nebo, lépe řečeno, revitalizují. Jestliže používají jazyk umění předchozích staletí, v některých případech až na úrovni doby, k níž se vztahují, pak i časová cézura mezi historickým předobrazem a jeho dnešním znovupoužitím v jejich díle hraje podstatnou a významotvornou roli. Mluvit o pouhé apropiaci znamená pominout proměnlivý, záměrně nestálý obsah jejich vyprávění. Posunutá historie na bázi nového čtení je patrně nejpresnějším vyjádřením jejich práce s fakty. Naše dnešní porozumění dílům minulosti vytváří jejich novou historii, přidává další vrstvu obohacující je o nový kontext upevňující jejich význam a status, zabraňující jejich pádu do nicoty a zapomnění.

Oba umělci svou prací dokazují, že dějiny umění nejsou pevně dané tím, že se již odehrály, ale naopak jasně poukazují na jejich zcela proměnlivou, prakticky nefixovatelnou podstatu. A dále na možnost do nich kdykoliv aktivně vstoupit. Naznačují příležitosti dalšího vývoje ve formě nového čtení, navíc setrvale se měnícího v čase. Přitom jejich intence rozhodně nestojí na touze po absolutní relativizaci hodnot. Naopak, bez výrazně potvrzených klíčových a úhelných bodů historie a jejich kontextu, u Quinna v distanční hře s odstupem a u Pivovarova s osobním ručením, by se nemohli pouštět na volné moře, aniž by riskovali ztrátu srozumitelnosti.

K výstavě byl vydán katalog s esejem kurátora výstavy Petra Nedomy, životopisy obou autorů a reprodukcemi děl, která tvoří výstavu.

Viktor Pivovarov

K výstavě v Galerii Rudolfinum

Na výstavě jsou obrazy z mých čtyř cyklů: *Zátiší*, *Jedlíci citronů*, *Děti bohů* a *Eidosy*.

Zátiší 1987 - 2004

V systému uměleckého vzdělávání, kterým jsem prošel v padesátých letech minulého století v Moskvě, sloužilo zátiší výhradně jako studijní pomůcka. Na zátiší se student učil základním pravidlům jak zobrazovat předměty. Když jsem se stal umělcem, připadalo mi, že taková pravidla jsou jen zkosnatělá akademická rutina. Ale jednou, ve chvíli hluboké osobní krize, jsem ze zoufalství namaloval obyčejné zátiší. Potom druhé, třetí, desáté, patnácté... a s údivem jsem zjistil, jak hluboká moudrost je uschována v této akademické rutině. Typ zátiší, které maluji, odkazuje k jednomu z prvních zátiší v evropském malířství. V roce 1633 jej namaloval španělský umělec Francisco de Zurbarán. Jmenuje se *Citrony, pomeranče a růže*. Předměty jsou zobrazené frontálně, v jedné linii, jakoby tváří k divákovi. Přibližně stejným způsobem i já umísťuji na svých zátiších předměty. Zobrazuji prosté věci, které jsem si s sebou přivezl ze svého moskevského ateliéru: kastrůlek, hrnek, nůž, misku, staré knihy. Všechny věci stojí frontálně přede mnou jako postavy svatých na ikonostas. Ano. Pro mne jsou svaté. Miluji je a skláním se před nimi. Jsou nádherné ve svém stárnutí a vznešené ve své službě.

Jedlíci citronů 2005

Název odkazuje k obrazu *Jedlíci brambor* van Gogha. Cyklus má podtitul *Moskevská poema* a skutečně je o mém moskevském dětství a mládí. Ale nikoli pouze o tom. Je také o umění, o klasickém evropském malířství, které jsem pro sebe objevoval v těchto letech, a které jsem do sebe v extázi nasával jako živou vodu. Obrazy *Sv. Šebestián*, *Dívka s citronem*, *Noc na střeše*, *Ještěrka a citron* jsou postaveny na kompozičních principech, které vznikaly od renesance do modernismu a vytvořily unikátní fenomén evropského obrazu.

Děti bohů 2012

Cyklus *Děti bohů* pokračuje v této „klasické“ linii, ale je ještě hlouběji spojen s evropskou religiózní, literární a uměleckou tradicí, odkazuje nejen k renesanci, ale i k severské mytologii a především k antice. Základní idea tohoto cyklu je jednoduchá: dávná minulost – staré mýty, legendy, pohádky, slavné literární postavy – to není nějaká zapomenutá historie schovaná v zaprášených, časem se rozpadajících knihách. My, současní lidé, jsme děti starých bohů, chováme se stejně, následujeme jejich osudy. Objevit v současném manažerovi nebo prodáváči jejich božský původ možná není jednoduché, hned ho neuvidíš, ale je tomu tak. Stačí se pozorně dívat. Oni – bohové – jsou právě proto nesmrtelní, protože žijí v nás.

Eidosy 2013

Eidosy jsou mým největším cyklem. Obsahují více než šedesát obrazů. První vznikaly kolem roku dva tisíce a pokračuji v tomto cyklu prakticky až do dnes. Slovo Eidos je převzato z Platona. Zhruba řečeno označuje ideu. Já sám ho chápu takto: Eidos je ideou věci existující do vzniku věci. Eidos to je transcendentní projekt věci, ať již člověka, zvířete, kastrolu nebo okurky. Člověk nedokáže postihnout transcendentní ideu věci a já nemám žádné ambice vydávat své obrazy za zobrazení pravdivé, nám skryté, skutečnosti. Moje eidosy je možné chápat jako jakési svobodné projektování podobné matematickým hrám s množstvím neznámých. Navazuji otevřeně na své předchůdce v tomto počínání: Leonardo, Uccello, Piero della Francesca a mně duchem a dobou nejbližší de Chirico a Malevič – to jsou umělci, kteří hledali takové formy, které jsou nejbližší eidosům člověka, věci, prostoru.

Z toho, co bylo řečeno, je můj vztah k tak zvanému klasickému umění, a k umění vůbec, zřejmý. Pro mne umění nejsou zkamenělé muzeální exponáty, ale živé moře idejí. Je možné polemizovat s těmito idejemi nebo s nimi naopak souhlasit, je možné si je přivlastňovat nebo vlévat do tohoto moře své

vlastní ideje. Jestliže ideje jsou svobodné energie nepodléhající času, pak to samé nelze říci o obraze jakožto formě pro vyjádření těchto idejí. Obraz je historický fenomén a stejně jako jakýkoliv historický fenomén i on podléhá času. Mnozí se domnívají, že doba obrazu již minula. Možná to tak je. Ale já sám zjišťuji, že možnosti obrazu nejsou vyčerpány. Stejně jako kniha neztratila svůj význam v našem novém technologickém věku, tak i obraz může být stále místem pro nové obsahy. Ovšem s jednou poznámkou: obraz a kniha ztratily své dominantní postavení v současné kultuře. A to vůbec není špatné. Spolu s novými uměleckými médii nám obraz může pomoci vytvořit složitější vizuální a spirituální obraz světa, ve kterém žijeme nebo o kterém sníme.

Ged Quinn

K výstavě v Galerii Rudolfinum

Přesnost provedení a významu, která je obsažena v zátiší jako umělecké formě, může být využita k vyjádření silně znepokojivých a provokativních myšlenek na pohled nápadně krásným a jemným způsobem. Forma zátiší nabízí příležitost k subverzi i triviální sentimentalitě. Konflikty umělecké a žité zkušenosti; útěcha i klam, romantismus i nejednoznačnost, víra i nezdár – to vše se sem vejde. Prostřednictvím smyslově estetického mohou být reprezentovány ideologické a politické obsahy.

Mezi výrazně barevnými a působivými obrazy nostalgie a fixované paměti tvoří tato díla určitý vymezený soubor. V rámci klasického obrazového repertoáru vanitas, který je naplněný vysoce kodifikovanými, fixovanými, metaforickými nebo symbolickými obsahy, si rád hraji s obskurnější, méně definovanou obrazností, a také s formou. Jde mi o to, vytvořit jakousi rozrušenou chronologii; provedení obrazů je záměrně „ne-mistrovské“, přísná pravidla zdrojových děl jsou odsunuta stranou nebo přepsána.

Jako východisko pro sérii zátiší s cukrářskými zákusky jsem si zvolil fotografické dílo Paula Virilia s názvem „Archeologie bunkrů“. Virilio vytvořil svůj projekt v letech 1958-65 a vystavil jej v Paříži v roce 1975. Jeho fascinace vychází zčásti z představy bunkrů jako hranice, která brání v přístupu k moři. To se mi dobře hodilo k rozšíření diskuse na ideologii Třetí říše, která vyrůstala z německého romantismu, v jehož pojetí byly půda a krev totožné. Bunkry ovšem představují odepření přístupu jak k moři, tak k zemi. Betonové stavby, které vynucují a zesilují nepřítomnost, vyloučení a omezení – k nezdaru odsouzený pokus o vymezení a kontrolu. Pokus o vyloučení a obsažení nepřítomnosti zároveň (součástí této nepřítomnosti je nedostatek soudržné vůle těch, jichž se týká).

Jsou to ilustrace příběhu mytických dimenzí, které znějí ozvěnou kulturní paměti: nejen vzpomínek na obdobné pokusy vybudovat pevnosti, ale také na ty opuštěné, nepoužívané nebo užívané pro civilní účely. Brutalistní modernistická architektura a tato mnohost položek kulturní paměti jsou v obrazech z této série vyzdvíženy a hned podseknuty. Ztroskotavší „utopická“ idea nacistů je reprezentována v podobě objektů marnosti, vanitas, v klasickém stylu. Brutalistní architektura je změkčena máslem a cukrem a ovocem do stravitelné podoby zákusků k čaji. Vzpomínky kloužou a posouvají se a znemožňují jakékoli absolutní čtení objektu na obraze (který vypadá jako zákusek). Punčový řez, biskupský chlebiček nebo italská bábovka, umístěné jako objekty marnosti tam, kde by měly být nosičem některého z vysoce kodifikovaných významů vanitas. Ale je to jen cukrařina...jenže obložená květinami v krvi a jinými velice významově nabitými obrazy. Kulturní paměť tam je, ale v podobě vzpomínky na sen, ne lineárního vyprávění.

Viktor Pivovarov

1937 narozen v Moskvě, SSSR

žije a pracuje v Praze, Česká republika

Studia

1957-1962 Moskevský polygrafický institut

1951-1957 Moskevská uměleckoprůmyslová škola M. I. Kalinina, SSSR

Samostatné výstavy (výběr)

2012

ONI, Moskovskij musej sovremennogo iskusstva, Moskva

The Philosophical Papers of Olga Serebryanaya, Galerie la Brique, Frankfurt am Main

Diary of Artist, Pushkin House, London

Ofelia (Viktor Pivovarov & Pavel Pepperstein), Gallery Redgina, London

Svědectví současníků, Galerie Ztichlá klika, Praha

2010

Dedication, Galerie Kewenig, Köln am Rhein

Dark Nights, Light Days, Galerie Kamm, Berlin

2009

Viktor Pivovarov. Oni, Východočeská galerie, Pardubice; Moravská galerie v Brně

Šváb k večeři, Galerie Jiřího Švestky, Praha

2006

Jedokí limonov, Moskovskij musej sovremennogo iskusstva, Moskva

2004

Žomnyje kómnaty, XL galereja, Moskva

Šagi mehanika, Gosudarstvennaja Tretjakovskaja galereja, Moskva; Russkij musej, Sankt Peterburg

Gespräche über eine Zitronenschale, Galerie Sandmann, Berlin

2003

Eidos s kapkou krve, Galerie Ztichlá klika, Praha

2001

Spaziergang ins Nichts. Arbeiten aus den Jahren 1971-2001, Galerie Sandmann, Berlin

2000

Vješči v landšafte (Viktor Pivovarov & Pavel Pepperstein), Galereja Obskuri Viri, Moskva

Zwei Agenten. (Viktor Pivovarov & Pavel Pepperstein), Kulturzentrum bei den Minoriten, Graz

1999

Vater und Sohn (Viktor Pivovarov & Pavel Pepperstein), Kunsthaus, Zug

1998

Nebeský Chelm, Galerie Václava Špály, Praha

1997

Sonja und die Engel, Leopold-Hoesch Museum, Düren

Dejstvujuščije lica, Galereja Obskuri Viri, Moskva; Centrum současného umění, Moskva

Sonia et les anges, Musée d'Art Moderne, Saint-Etienne

1996

Soňa a andělé, Galerie Rudolfinum, Praha

Metempsychoza, Galerie U Dobrého pastýře, Brno

1995

The Flat No. 22, Grazer Kunstverein, Graz

1994

Agent v Norvegii, Galereja Obskuri Viri, Moskva

Man sieht uns nicht, aber wir sind da, Galerie Krings-Emst, Köln am Rhein

1993

Metempsychoz, L galereja, Moskva

1992

Bilder 1970-1990, Galerie Krings-Ernst, Köln am Rhein

Neomezené možnosti malby, Galerie Behémót, Praha

1991

Kleine Weisse Kugeln, Galerie Krings-Ernst, Köln am Rhein

Drawings, Washington Project for the Arts, Washington

1990

Obraz a text, Dům umění města Brna, Brno

1989

Retrospektivní výstava, Lidový dům ve Vysočanech, Praha

1988

Koncert (Viktor Pivovarov & Ilya Kabakov), Neue Galerie, Gotzental, Lucerne

1984

Kresby a akvarely, Ústav makromolekulární chemie, Praha

Obrazy 1981-1984, Ústřední kulturní dům železničářů, Praha

Skupinové výstavy (výběr)

2014

Cake and Lemon Eaters: Viktor Pivovarov & Ged Quinn, Galerie Rudolfinum, Praha

2012-2013

Breaking the Ice: Moscow Art, 1960–80s, Saatchi Gallery, London

2011

Já, bezesporu, Galerie Rudolfinum, Praha

2010

Field of Action. The Moscow Conceptualist School in Context 1970s-1980s, Cultural Foundation

Ekaterina, Moskva

Případ návratu dětských nemocí, Karlin Studios, Praha

Visual/Conceptual, Gosudarstvennyj centr sovremennogo iskusstva, Moskva

Summa Summarum, Gosudarstvennyj centr sovremennogo iskusstva, Moskva

2009

Contemporary Czech and International Gallery Artists, Galerie Jiří Švestka, Praha

Collection and Archive of Vadim Zakharo, Gosudarstvennyj centr sovremennogo iskusstva, Moskva

Das Tauwetter und die Zeit danach. Perestrojka – Moskauer Künstler (1986–1996), Teil III, Sandmann, Berlin

14 S. Čtrnáct umělců, čtrnáct témat, Dox, Praha

Étude to Art Object, Moskovskij musej sovremennogo iskusstva, Moskva

2008

La Ilustracion total - Arte Conceptual de Moscu 1960-1990, Fundación Juan March, Madrid

Neovladatelná vášeň pro krásu. Výstava k 70. narozeninám Vojtěcha Petratura, Galerie ve Dvoře a Městská galerie v zámeckém parku, Veselí nad Moravou

2007

Movement. Evolution. Art, Cultural Foundation Ekaterina, Moskva

2006

Im Reich des Kollektiven – Moskauer Künstler 1961–1986, Sandmann, Berlin

Essence of Life – Essence of Art, Gosudarstvennyj ruskij musej, Sankt Peterburg

In the Collective's Shadow, Sandmann, Berlin

Artists against the State: Perestroika revisited, Ronald Feldman Fine Arts Inc, New York City, NY

2005

Essence of Life – Essence of Art, Gosudarstvennaja Tretjakovskaja galereja, Moskva

Imprese. Původ krásy – síla vize, Galerie Rudolfinum, Praha

Landschaft – Visionen. Vom Realismus zur Konzeptkunst, Sandmann, Berlin
Russia! Solomon R. Guggenheim Museum, New York
Essence of Life – Essence of Art, Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art, Budapest
Unbekannte Bekannte / neznámí známí – Zeitgenössische Kunst und Literatur aus Prag, Institut für Moderne Kunst, Nürnberg
See-Food, Sandmann, Berlin
2003
Ortstermin Moskau – 1970 und die Zeit danach, Sandmann, Berlin
2000
Dein Wille geschehe..., Haus am Waldsee – Der Ort internationaler Gegenwartskunst in Berlin
1995
Flug, Entfernung, Verschwinden, Haus am Waldsee, Berlin; Stadtgalerie im Sophienhof, Kiel
Létat-Odejít-Zmizet, Galerie hlavního města Prahy, Praha
1994
Fluchtpunkt Moskau. Werke der Sammlung Ludwig und Arbeiten für Aachen, Ludwig Forum für Internationale Kunst, Aachen
1993
Jako ženy, Nová síň, Praha
Von Malewitsch bis Kabakow. Russische Avantgarde im 20. Jahrhundert, Ludwig Museum, Köln am Rhein
1991
Nová intimita, galerie ÚLUV, Praha
Drugoe isskustvo, Gosudarstvennaja Tretjakovskaja galereja, Moskva
1990
The Green Show, Gallery Exit Art, New York
1988
Ich Lebe - Ich sehe: Künstler der Achtziger Jahre in Moskau, Kunstmuseum Bern, Bern
1987
Jeden starší jeden mladší, Lidový dům ve Vysočanech, Praha
Retrospektiva tvorčevstva moskovskich chudožnikov 1957-1987, Beljajevo, Moskva
1985
Russian Art: A Survey of Contemporary Activities, Washington Project for the Arts, Washington
1981
Russian New Wave, Contemporary Russian Art, Soho International Art Center, New York
La peinture Russe d'Aujourd'hui 1971-1981, Galerie Gorky, Paris
1980
Nonconformists, Art Gallery, University of Maryland, Maryland
1977
La Nuova arte Sovetica - New Art From Soviet Union, La Biennale di Venezia, Venezia
New Art from Soviet Union, Arts Club of Washington and Kiplinger Editors Building, Washington

Zastoupení ve sbírkách

Gosudarstvennaja Tretjakovskaja galereja, Moskva
Gosudarstvennyj ruskij musej, Sankt Petěrburg
Gosudarstvennyj musej izobrazitelnych iskusstv im. A. S. Puškina, Moskva
Nancy and Norton Dodge Collection, Zimmerly Art Museum, Rutgers University, New Brunswick, New Jersey
Národní galerie v Praze, Praha
Ludwig Forum für Internationale Kunst, Aachen
Kupferstichkabinett, Berlin

Ged Quinn

1963 narozen v Liverpoolu, UK
žije a pracuje v Cornwallu, UK

Studia

1993-94 Rijksakademie Amsterdam, Amsterdam, Netherlands
1988-90 Kunstakademie Düsseldorf, Düsseldorf, Germany
1985-87 Slade School of Fine Art, London, UK
1982-85 Ruskin School of Drawing, Oxford, UK

Ocenění a stipendia

1995 British Council bursary for Slovenia
1993 NUFFIC bursary for Rijksakademie, Amsterdam
1988 DAAD Scholarship
1987 Bolse Fellowship

Samostatné výstavy (výběr)

2014
Stephen Friedman Gallery, London
2013-14
The New Art Gallery, Walsall, West Midlands *
The Endless Renaissance-Six Solo Artists Projects, Bass Museum, Miami, Florida
2012
FOCUS: Ged Quinn, Modern Art Museum of Fort Worth, Texas
2011
Stephen Friedman Gallery, London *
2010
Somebody's Coming That Hates Us, Wilkinson Gallery, London
2007
My Great Unhappiness Gives me a Right to Your Benevolence, Wilkinson Gallery, London *
2005
Wilkinson Gallery, London
The Heavenly Machine, Spike Island, Bristol
2004
Utopia Dystopia, Tate St. Ives *
1999
New Paintings, Marlene Eleini, London
1994
Oxide Cinema, video media installation, Rijksakademie, Amsterdam

Skupinové výstavy (výběr)

2014
Cake and Lemon Eaters: Viktor Pivovarov & Ged Quinn, Galerie Rudolfinum, Praha
2013
Looking at the View, Tate Britain, London
The Future's Not What It Used To Be, Newlyn Art Gallery, Penzance
Disaster/The End of Days, Galerie Thaddaeus Ropac, Paris
2012
Beyond Reality: British Painting Today, Galerie Rudolfinum, Praha
Everywhere and nowhere, Reydan Weiss Collection, Oberstdorf

2010

The Witching Hour, Waterhall, Birmingham Museum Art Gallery *

Chambres a part TV: Mascarade, A proposition by Laurence Dreyfus, Paris

Restore us and Regain: Ged Quinn, Tommy Grace, Tony Swain, Mackintosh Museum. The Glasgow School of Art, Glasgow

Lust For Life & Dance of Death, Olbricht Collection, Kunsthalle Krems *

Newspeak: British Art Now, Saatchi Gallery, London *

2009

Newspeak: British Art Now, State Hermitage Museum, St Petersburg *

Kunskog, Five Hundred Dollars, London

Kings, Gods and Mortals, Hamish Morrison Galerie, Berlin

2008

John Moores 25, Walker Art Gallery, Liverpool

Made Up, Liverpool Biennial 2008, Tate Liverpool *

Jekyll Island, Galerie Charlotte Moser, Geneva

Doktors Traum, Olbricht Collection-New Aspects, Neues Museum Weserburg, Bremen

Monochrome: Drawing and Prints, Rabley Drawing Centre, Wiltshire

2007

Stranger than Paradise, Galerie Charlotte Moser, Geneva

Rockers Island, Olbricht Collection, Museum Folkwang, Essen *

Salon Nouveau, Engholm Engelhorn Galerie, Wien

2006

Collezionami, 2nd Biennale of Southern Italy, Bad, Puglia

2005

The Real Ideal, Millennium Galleries, Sheffield

Wonderings..., Waugh & Thistleton, London

ShowCAsE, City Art Gallery, Edinburgh

MOSTYN 2005, Oriel Mostyn, Llandudno

* Katalog

Zastoupení ve sbírkách

Honart Museum, Iran

Olbricht Collection, Essen

Saatchi Collection, London

Tate Collection, London

Tel Aviv Art Museum, Israel

Victoria & Albert Museum, London